

РЕШЕНИЕ

№ 5992

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **10343** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „Казино Ескейп гр. Исперих“ ООД срещу решение № 000030-3483/25.03.2024 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, с което е оставено без уважение искане за изплащането на лихва в размер на 5807.73 лева.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното решение. Твърди се в жалбата, че при възстановяването на недължимо събраната такса в размер на 25 000 лева, изпълнителният директор на НАП не се съобразил с разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК, според която недължимо внесени или събрани суми с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законна лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. Поддържа, че на основание чл. 46, ал. 2 ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация в ЗХ по отношение на дължимостта на законната лихва при недължимо платена сума, следва да се приложи чл. 129, ал. 6 ДОПК. В условията на евентуалност счита, че лихвата се дължи на основание чл. 84 ЗЗД, която като акцесорно вземане няма пречка да бъде претендира в рамките на отделно производство. Твърди още, че е напълно ирелевантно обстоятелството дали изпълнителния директор на НАП действа като орган по приходите или като упражняващ надзор върху хазарта и хазартната дейност, тъй като лихвата е дължима.

Иска се Национална агенция за приходите да изплати на дружеството сумата от 5807, 73 лева, представляваща лихва за забава върху недължимо внесена и възстановена държавна такса в размер на 25 000 лева. Претендират се разноски.

Ответникът - Изпълнителният директор на Национална агенция по приходите (НАП), чрез процесуалния си представител, юрк. С., изразява становище за неоснователност на жалбата. Навежда доводи за неприложимост на производството по чл. 129, ал. 6 ДОПК, тъй като изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, когато упражнява правомощията си по ЗХ. Счита, че производството по установяване дължимостта на държавни такси по ЗХ не се развива по реда на чл. 129 ДОПК, поради което връщането на лихвите не следва да е по реда на ДОПК. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди наведените с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С решение № 000030-4574/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП е уважено искането на „Казино Ескейп гр. Исперих“ ООД за възстановяване на недължимо внесена и платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева за обект с адрес: [населено място], [улица].

Не се спори между страните, че сумата е възстановена на 27.06.2023 г.

На 23.02.2024 г. от „Казино Ескейп гр. Исперих“ ООД е постъпило искане с вх.№ 26-К-397/23.02.2024 г. за изплащане на лихва в размер на 5807, 73 лева по възстановената недължимо платена сума за държавна такса в размер на 25 000 лева.

В тази връзка е издадено обжалваното в настоящото производство решение № 000030-3483/25.03.2024г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на „Казино Ескейп гр. Исперих“ ООД за изплащане на лихва в размер на 5807,73 лева върху възстановената държавна такса от 25 000 лева. За да постанови този резултат административният орган е изложил мотиви за неприложимостта на нормата на чл. 129, ал. 6 ДОПК, тъй като изпълнителният директор на НАП действа не в качеството на орган по приходите, а в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта по силата на чл. 16 ЗХ. В тази връзка е развил подробни доводи за производството по чл. 129 ДОПК, което приключва с Акт за прихващане и възстановяване или с Ревизионен акт, както и реда за тяхното обжалване. В допълнение е посочил, че решение № 000030-4574/02.06.2023 г. не е обжалвано от дружеството, няма и данни да е подавана молба с искане за допълване на диспозитива му, което прави искането недопустимо.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и от активно легитимирано лице, адресат на акта

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган, при издаването му е спазена установената форма по чл. 59 АПК, като са изложени фактическите и правни съображения за постановяването му.

Решението е издадено в съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

На първо място следва да се посочи, че възстановената с решение № 000030-4574/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП недължимо внесена и

платена държавна такса в размер на 25 000 лева от жалбоподателя, представлява държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, тоест тя е вид държавна такса по чл. 4, б от ЗДТ.

Действително с разпоредбата на чл. 92, ал. 4 ЗХ се предвижда, че недължимо платени или събрани суми по ал. 1-3, такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 ЗХ, годишни такси за социално отговорно поведение, глоби и лихви, подлежащи на възстановяване, се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. От анализа на горната разпоредба следва извода, че чл. 92, ал. 4 вр. ал. 1 ЗХ препраща към реда по ДОПК само относно възстановяването и прихващането на недължимо платени такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 ЗХ, но не и за таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ, какъвто е настоящия случай. Отделно на това следва да се има предвид, че чл. 128, ал. 1 ДОПК касае недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите. Държавната такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ няма характер нито на данък, нито на осигурителна вноска, нито на глоба или имуществена санкция, нито на сума, за която специалният закон да постановява възстановяване по реда на ДОПК.

В подкрепа на горния извод са и разпоредбите на чл. 16 и чл. 173Х, в които са изброени функциите и правомощията на изпълнителният директор на НАП като орган, овластен от закона да осъществява надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности, видно от които изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, което изключва възможността същият да се произнася по реда на чл. 128, вр. чл. 129, ал. 6 ДОПК.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че след като в ЗХ липсва изрична правна регламентация по отношение на дължимостта на законната лихва върху недължимо платени такси, тази непълнота следва да се преодолее, чрез прилагането на чл. 46, ал. 2 ЗНА, като се приложи процедурата по чл. 129, ал. 6 ДОПК. Цитираните в жалбата съдебни решения на Върховния административен съд относно прилагането на чл. 46, ал. 2 ЗНА не са относими към настоящия случай, доколкото видно от мотивите на решение № 4595/ 02.05.2023 г., постановено по адм. д. № 525/2023 г., касае се за недължимо платените суми за мита, за които съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК е приложим редът по чл. 128 - чл. 130 ДОПК, и по-конкретно чл. 129, ал. 6 ДОПК относно възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми. Именно поради тази причина съдът е обосновал и извода, че преценката за дължимостта на лихвата и началния момент от който се дължи се извършва според правилото на чл. 129, ал. 6 от ДОПК независимо, че в Закона за митниците липсва изрична уредба.

Предвид горните съображения правилно административният орган в оспореното решение е приел, че не е приложима разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК и е оставил без уважение искането на „Казино Ескейп гр. Исперих“ ООД за изплащане на лихва в размер на 5807,73 лева върху възстановената държавна такса от 25 000 лева.

Горното налага извод за неоснователност на жалбата, поради което същата следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото и чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответната страна следва да се присъдят направените разноски по делото, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съответстващо на чл. 24 от

Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Казино Ескейп гр. Исперих“ ООД срещу решение № 000030-3483/25.03.2024 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА „Казино Ескейп гр. Исперих“ ООД да заплати на Национална агенция по приходите сумата в размер на 100 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: